

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem Radlická 608/2, Praha 5, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, proti žalovanému: **CHAPS, spol. s r.o.**, se sídlem Bráfova 21, Brno, zastoupený JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, o ochraně proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, **se zrušuje** a žaloba **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž mu byla uložena povinnost vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011 v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku a současně mu byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce podal dne 21. 11. 2011 u stěžovatele žádost o poskytnutí informací - poskytnutí kompletních a aktualizovaných zdrojových dat celostátního informačního systému o jízdních řádech. Ve své žádosti uvedl, že se již dříve s obdobnou žádostí o kompletní aktualizované údaje ve zdrojových formátech obrátil na Ministerstvo dopravy, které mu sice informace poskytlo, nikoli však v požadovaném formátu. Svůj postup odůvodnilo tím, že nemá k těmto přenosovým souborům a výsledkům vlastní činnosti zpracovatele (tj. nyní žalovaného) přístup. Žalobce tak požadoval tyto informace po stěžovateli, který byl na základě smlouvy uzavřené s Ministerstvem dopravy pověřen k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech

podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel k této žádosti žalobci dne 9. 12. 2011 sdělil, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a požadované informace neposkytl. Žalobce se poté obrátil s odvoláním na Ministerstvo dopravy, které reagovalo přípisem ze dne 16. 1. 2012, v němž uvedlo, že stěžovatel není povinným subjektem. V rozsudku ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 – 129, krajský soud dospěl k závěru, že oba tyto přípisy stěžovatele i Ministerstva dopravy jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Uvedeným rozsudkem obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil Ministerstvu dopravy k dalšímu řízení. V tomto rozsudku současně vyslovil názor, že stěžovatel je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Rozsudek nabyt právní moci dne 17. 6. 2013. Kasační stížnost stěžovatele podanou proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013 – 16, odmítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení, ze kterého vyšel napadený rozsudek, ani osobou zúčastněnou na daném řízení, a nebyl tudíž zjevně oprávněn k podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení zaujal názor, že v posuzované věci stěžovatel vystupoval v pozici orgánu státu, a to správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí bylo předmětem přezkumu žalovaného správního orgánu.

Dne 6. 9. 2013 podal žalobce stížnost podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. na postup stěžovatele při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011. Přípisem dne 29. 10. 2013 Ministerstvo dopravy žalobci sdělilo, že jeho stížnost byla podána po uplynutí lhůty stanovené v § 16a odst. 3 zákona, nelze o ní tudíž rozhodnout způsobem stanoveným v § 16a odst. 6 nebo 7 zákona č. 106/1999 Sb.

Dne 11. 10. 2013 podal žalobce u Krajského soudu v Brně žalobu na ochranu proti nečinnosti, jíž se domáhal, aby soud uložil stěžovateli povinnost vyřídit jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011.

Krajský soud předně nepřisvědčil námitce stěžovatele, že nebyla splněna jedna z podmínek řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdil, že žalobce nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, neboť stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. podal teprve po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Krajský soud uvedl, že za situace, kdy bylo zrušeno předchozí rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí jemu nadřízeného orgánu, na jejichž základě informace poskytnuta nebyla, nebylo možné v dalším řízení analogicky uplatnit lhůtu pro podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace stanovenou v § 16a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Krajský soud zdůraznil, že zatímco v případě podání žádosti je okamžik určující počátek běhu této lhůty postaven najisto (odvíjí se od přijetí žádosti, popř. od jejího doplnění, což je vždy okamžik, o němž žadatel o poskytnutí informací musí mít povědomí), je problematické určit počátek běhu této lhůty a povědomí žadatele o jejím běhu za situace, kdy již bylo o věci soudem rozhodováno.

Krajský soud uzavřel, že pro splnění podmínky řízení podle § 79 odst. 1 s. ř. s. postačilo, podal-li žalobce u nadřízeného orgánu stěžovatele stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. před podáním žaloby.

Při posouzení důvodnosti žaloby krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel od nabytí právní moci rozsudku ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 – 129, žádost žalobce ze dne 21. 11. 2011 postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. nevyřídil, tj. neposkytl požadovanou informaci ani nevydal rozhodnutí v souvislosti s jejím neposkytnutím (o odmítnutí žádosti).

pokračování

Stěžovatel byl tedy nečinným. Krajský soud mu proto rozsudkem ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, uložil, aby žádost žalobce vyřídil.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že byly splněny procesní podmínky řízení, žaloba na ochranu proti nečinnosti byla podle stěžovatele podána opožděně. Stěžovatel uvedl, že jeho posledním úkonem ve vztahu k žádosti žalobce o informace bylo sdělení ze dne 9. 12. 2011 o tom, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Nejzazším datem pro poskytnutí informace byl přitom podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. den 6. 12. 2011. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti teprve dne 11. 10. 2013, tedy po uplynutí zákonem stanovené jednoleté lhůty.

Stěžovatel připomněl, že v důsledku nabytí právní moci zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012-129, nastala situace, že žádost žalobce ze dne 21. 11. 2011 nebyla vyřízena. Lhůty, které se pojí s nevyřízením žádosti o poskytnutí informací, však plynout nepřestaly. Marně tedy uplynula jak lhůta pro podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., tak lhůta pro podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu. Podle stěžovatele měl žalobce po nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012-129, v němž se uvádí, že stěžovatel je osobou povinnou dle zákona č. 106/1999 Sb., podat novou žádost o poskytnutí informací.

Stěžovatel namítl, že krajský soud ve svém rozsudku neuvedl, který okamžik považuje za počátek běhu prekluzivní lhůty k podání žaloby na nečinnost, pouze bez bližšího odůvodnění konstatoval, že procesní podmínky pro rozhodování ve věci samé (§ 79, § 80) pokládá za splněné. Stěžovatel dále uvedl, že i pokud by bylo uvažováno o tom, že právní mocí rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129, tedy dnem 17. 6. 2013, došlo k jakési fikci opětovného podání žádosti žalobce ze dne 21. 11. 2011, měl by stěžovatel na vyřízení žádosti opět lhůtu v délce 15 dnů. Uvedená lhůta by uplynula dne 2. 7. 2013, od tohoto data by běžela lhůta k podání stížnosti podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Tato lhůta by uplynula dne 1. 8. 2013. Pokud žalobce podal stížnost podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. dne 6. 9. 2013, podal ji opožděně. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by tento výklad šel významně k tíži žalobce. Připomněl, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129, došlo nejen ke zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy a vrácení věci k novému projednání, ale i ke zrušení rozhodnutí stěžovatele ze dne 9. 12. 2011. Následující krok v řízení tak musel učinit stěžovatel, Ministerstvo dopravy by další kroky činilo až po případném podání odvolání. Žalobce proto nemohl důvodně očekávat jakýkoli postup Ministerstva dopravy. Stěžovatel má navíc za to, že lhůta téměř měsíce a půl je dostatečně dlouhá pro to, aby se žalobce z důvodu procesní jistoty aktivně zajímal o další postup a případně uplatnil svou procesní obranu.

Stěžovatel poukázal i na to, že stížnost žalobce podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vyřídilo Ministerstvo dopravy sdělením ze dne 29. 10. 2013 o tom, že stížnost byla podána po uplynutí lhůty stanovené v § 16a odst. 3 zákona. Podle stěžovatele by bylo možné podat žalobu proti nečinnosti správního orgánu pouze v případě, kdy by Ministerstvo dopravy na podanou stížnost nijak nereagovalo. Odkázal zde na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 – 86, www.nssoud.cz. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a návrh na ochranu proti nečinnosti správního orgánu odmítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti předně odmítl námitku stěžovatele, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla podána po uplynutí lhůty stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s. Podle žalobce totiž stěžovatel zcela opomíjí fakt, že pokud dne 9. 12. 2011 vydal (byť nezákonně) rozhodnutí, byl činným. Zabývat se v takovém případě nečinností či během lhůt pro uplatnění prostředků k ochraně proti nečinnosti je zcela nesmyslné.

Žalobce nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, že před podáním žaloby na nečinnost bezvýsledně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti. Podle žalobce nelze odvozovat počátek běhu lhůty pro podání stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. ode dne, kdy rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129, nabyl právní moci. Krajský soud totiž věc vrátil Ministerstvu dopravy, nikoli přímo stěžovateli. Stěžovateli by tak začala plynout patnáctidenní lhůta k vyřízení žádosti žalobce ve chvíli, kdy by ještě neměl povědomí o předmětném rozsudku a kdy by neměl k dispozici ani nezbytnou související spisovou dokumentaci. Zároveň je zcela zřejmé, že žalobce nevěděl ani nemohl vědět o tom, kterého dne došlo k předání spisové dokumentace mezi Ministerstvem dopravy a stěžovatelem. Přípis Ministerstva dopravy ze dne 26. 6. 2013, jímž byl stěžovateli zaslán rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013 (nikoli však související spisová dokumentace), obdržel žalobce teprve dne 18. 2. 2014, tedy více než čtyři měsíce po podání žaloby proti nečinnosti. Žalobce konečně namítl, že fakt, že Ministerstvo dopravy vyřídilo jeho stížnost podanou dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, nemá vliv na přijatelnost či důvodnost této žaloby. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel jako důvody své kasační stížnosti označil § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z argumentace stěžovatele je však zřejmé, že rozsudek krajského soudu napadl i z důvodu podle písmene c) tohoto ustanovení, tedy kvůli zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti zpochybnil jednak včasnost podané žaloby, jednak splnění podmínky řízení o žalobě spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků ochrany v rámci správního řízení.

Nejvyšší správní soud vycházel ze skutkového stavu popsaného v napadeném rozsudku, neboť tento nebyl mezi účastníky sporný. Na základě těchto zjištění konstatoval Nejvyšší správní soud následující:

Žalobce podal žádost o informace dne 21. 11. 2011, posledním dnem pro vyřízení žádosti byl podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. den 6. 12. 2011. Lhůta pro podání žaloby na nečinnost stěžovatele by tak (při jeho indolenci) marně uplynula dne 6. 12. 2012. Dne 9. 12. 2011 však stěžovatel k žádosti žalobce sdělil, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že uvedené sdělení stěžovatele skutečně představovalo faktické negativní správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví. Lze tedy uzavřít, že tímto sdělením stěžovatele ze dne 9. 12. 2011, které mělo povahu rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., byla žádost žalobce vyřízena. Stěžovatel tak nebyl nadále nečinným.

V důsledku toho, že byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129, správní rozhodnutí obou stupňů zrušena, se stala žádost žalobce o informace opět

pokračování

nevyřízenou. Stěžovatel byl proto povinen žádost znovu vyřídit. Ode dne právní moci zrušujícího rozsudku tak začala plynout nová lhůta pro vyřízení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. Okamžik vyřízení žádosti totiž nepochybně nelze ponechat na libovůli správního orgánu ani v případě, kdy je povinen vyřídit žádost opětovně poté, co jeho původní rozhodnutí o žádosti o informace bylo soudem zrušeno. Nová lhůta pro vyřízení žádosti začala plynout bez ohledu na to, že stěžovatel nemusel mít k okamžiku právní moci zrušujícího rozsudku vůbec povědomí o tomto rozsudku či neměl k dispozici potřebnou spisovou dokumentaci. Ačkoli bylo účastníkem řízení o žalobě vedeného pod sp. zn. 62 A 26/2012, resp. žalovaným v tomto řízení, Ministerstvo dopravy, je podle Nejvyššího správního soudu podstatné, že uvedeným rozsudkem bylo zrušeno i rozhodnutí stěžovatele o vyřízení žádosti žalobce o informace. Ministerstvo dopravy (jako účastník řízení o žalobě) tak bylo povinno zajistit, aby stěžovatel jako prvoinstanční orgán mohl povinnost podle zákona č. 106/1999 Sb. včas splnit. Mělo jej tedy především včas informovat o pravomocném zrušení správních rozhodnutí obou stupňů.

Teprve po uplynutí 15-ti denní lhůty pro vyřízení žádosti začala běžet nová lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Názor stěžovatele, že se i za této situace lhůta pro vyřízení žádosti o informace i lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti počítají od původního data zahájení řízení, tak nemůže obstát. Přijetí tohoto výkladu by znamenalo, že na straně jedné by se stěžovatel před vydáním nového rozhodnutí o žádosti o informace ocitl po rozhodnutí krajského soudu v prodlení, neboť by objektivně nebyl schopen vyřídit žádost v zákonné lhůtě (v důsledku jejího uplynutí již v době před vydáním rozhodnutí původního). Na straně druhé by byl ale účastník řízení v tomto stádiu řízení fakticky zcela zbaven soudní ochrany před případnou další nečinností správních orgánů, neboť lhůta pro podání žaloby podle § 79 s. ř. s. by již marně uplynula, a to ačkoli by mu nebylo možno vytýkat pasivitu v rámci předcházející fáze řízení. Takový výklad procesních předpisů by zcela evidentně směřoval proti smyslu soudní ochrany účastníků řízení před nečinností správního orgánu a je proto nutno jej odmítnout.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla podána ve lhůtě stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení. Lhůta pro vyřízení žádosti žalobce začala plynout dne 18. 6. 2013, její konec připadl na den 2. 7. 2013. Lhůta pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu tak započala svůj běh dne 3. 7. 2013 a skončila by dne 2. 7. 2014. Žaloba byla podána dne 11. 10. 2013, tedy včas.

Co se týče splnění podmínky řízení spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků ochrany v rámci správního řízení, uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Z hlediska systematiky soudního řádu správního je podmínka, podle níž žalobce musí nejprve bezvýsledně vyčerpat procesní prostředky nápravy, které má k dispozici ve správním řízení, vlastní celkové koncepci správního soudnictví a teleologicky vyjadřuje zásadu subsidiarity ve vztahu mezi veřejnou správou a činností správních soudů. Jejím účelem je předejít soudnímu řízení v případech, kdy lze dosáhnout nápravy přímo u správních orgánů. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v § 5 s. ř. s. a pro jednotlivé typy žalob je upřesněna zejm. v § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Před použitím některého z typů žalob je tedy nutné nejprve vždy vyčerpat opravné prostředky nebo jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem (srov. také rozsudky soudu č. j. 7 Ans 1/2007 – 100, č. j. 2 Ans 1/2008 – 84, č. j. 8 Ans 5/2010 – 43, či ze dne 10. 2. 2010, č. j. 2 Ans 5/2009-59, www.nssoud.cz). V případě žaloby proti nečinnosti správního orgánu je takovým prostředkem v řízení podle informačního zákona stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 – 86, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud má za to, že žadatel je povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti, resp. podat stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. i v případě, že se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu poté, co soud jeho původní rozhodnutí o žádosti o informace zrušil. I za této situace totiž stále existuje možnost, že bude nápravy dosaženo přímo u správních orgánů a bude tak možné předejít soudnímu řízení.

Nejvyšší správní soud současně zdůrazňuje, že využití možnosti ochrany před nečinností u správního orgánu předpokládá, že účastník bude respektovat zákonem stanovené požadavky pro uplatnění takového prostředku. Podle § 16a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je stížnost nutno podat u povinného subjektu do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro poskytnutí informace.

Jak již bylo uvedeno výše, lhůta pro vyřízení žádosti žalobce o informace skončila dne 2. 7. 2013, následujícího dne začala běžet 30- ti denní lhůta pro podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti stanovená v § 16a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Tato lhůta žalobci marně uplynula dne 1. 8. 2013, žalobce podal stížnost teprve dne 6. 9. 2013. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za této situace nebyl nadřízený orgán (Ministerstvo dopravy) povinen o stížnosti žalobce rozhodnout. Stížnost podanou po uplynutí lhůty stanovené v § 16a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. tudíž nelze považovat za řádné uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dodává, že pokud měl žalobce zájem na rychlosti řízení, bylo na místě, aby se o počátek běhu lhůty k vyřízení své žádosti o informace včas zajímal. Délka lhůt pro vyřízení žádosti i pro podání samotné stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. nepochybně umožňovala, aby mohl žalobce tento prostředek ochrany před nečinností včas uplatnit.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že v projednávané věci nebyla splněna podmínka řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředku ochrany před nečinností daného zákonem o informace. Krajský soud tak pochybil, když žalobu věcně projednal, neboť ji měl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně odmítl žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. To se vztahuje jak na řízení před krajským soudem, tak na řízení před Nejvyšším správním soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu